DOMSTOLENS DOM (stora avdelningen)
den 12 april 2005 *

I mål C-265/03,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 234 EG, som framställts av Audiencia Nacional (Spanien), genom beslut av den 9 maj 2003, som inkom till domstolen den 17 juni 2003, i målet

Igor Simutenkov

mot

Ministerio de Educación y Cultura,

Real Federación Española de Fútbol,

* Rättegångsspråk: spanska.

meddelar

DOMSTOLEN (stora avdelningen)

sammansatt av ordföranden V. Skouris, avdelningsordförandena P. Jann, C.W.A. Timmermans, A. Rosas samt domarna C. Gulmann, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, J. Makarczyk, P. Kūris, M. Ilešič (referent), U. Lõhmus, E. Levits och A.Ó Caoimh,

generaladvokat: C. Stix-Hackl,
justitiesekreterare: R. Grass,

med beaktande av det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgivits av:

— Igor Simutenkov, genom M. Álvarez de la Rosa, abogado, och F. Toledo Hontiyuelo, procuradora,

— Real Federación Española de Fútbol, genom J. Fraile Quinzaños, abogado, och J. Villasante García, procurador,

— Spaniens regering, genom E. Braquehais Conesa, i egenskap av ombud,

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom F. Hoffmeister, D. Martin och I. Martínez del Peral, samtliga i egenskap av ombud,

och efter att den 11 januari 2005 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande rör tolkningen av artikel 23.1 i partnerskaps- och samarbetsavtalet mellan Europeiska gemenskaperna och deras medlemsstater, å ena sidan, och Ryska federationen, å andra sidan, undertecknat på Korfu den 24 juni 1994 och godkänt på gemenskapens vägnar genom rådets och kommissionens beslut 97/800/EKSG, EG, Euratom av den 30 oktober 1997 (EGT L 327, s. 1, nedan kallat partnerskapsavtalet mellan gemenskaperna och Ryssland).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Igor Simutenkov, å ena sidan, och Ministerio de Educación y Cultura (utbildnings- och kulturministeriet) och Real Federación Española de Fútbol (spanska fotbollförbundet, nedan kallat RFEF), å andra sidan, angående idrottsregler som medför en begränsning av det antal spelare från tredje land som får användas i nationellt tävlingsspel.

Tillämpliga bestämmelser

3 Partnerskapsavtalet mellan gemenskaperna och Ryssland trädde i kraft den 1 december 1997. Artikel 23.1 återfinns i avdelning IV i avtalet, som har rubriken "Bestämmelser om affärsverksamhet och investeringar" och som ingår i kapitel I, som i sin tur har rubriken "Arbetsvillkor". I artikel 23.1 föreskrivs följande:

"Om inte annat följer av de lagar, villkor och förfaranden som gäller i respektive medlemsstat skall gemenskapen och dess medlemsstater se till att ryska medborgare som är lagligen anställda inom en medlemsstats territorium inte behandlas diskriminerande på grund av sitt medborgarskap med avseende på arbetsförhållanden, ersättning eller avskedande, i jämförelse med landets egna medborgare."

4 Artikel 27 i partnerskapsavtalet mellan gemenskaperna och Ryssland har följande lydelse:

"Samarbetsrådet skall utfärda rekommendationer för genomförandet av artiklarna 23 och 26 i detta avtal."

5 I artikel 48, som också återfinns i avdelning IV i partnerskapsavtalet mellan gemenskaperna och Ryssland, föreskrivs följande:

"Vid tillämpning av bestämmelserna i denna avdelning skall ingenting i detta avtal hindra parterna från att tillämpa sina lagar och andra författningar om tillträde och

vistelse, arbete, fysiska personers arbetsförhållanden och etablering samt om tillhandahållande av tjänster, förutsatt att parterna inte härigenom tillämpar dessa på ett sätt som omintetgör eller försämrar de fördelar som tillkommer någon av parterna enligt villkoren i någon särskild bestämmelse i avtalet. ..."

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

6 Igor Simutenkov är en rysk medborgare som vid tiden för omständigheterna i det aktuella målet var bosatt i Spanien, där han hade uppehålls- och arbetstillstånd. Igor Simutenkov var anställd som professionell fotbollsspelare enligt ett anställningsavtal med Club Deportivo Tenerife och innehade den förbundslicens som gäller för spelare som inte är gemenskapsmedborgare.

7 I januari 2001 ansökte Igor Simutenkov via sin klubb hos RFEF om att hans förbundslicens skulle omvandlas till en licens för gemenskapsspelare. Till stöd för sin ansökan åberopade han partnerskapsavtalet mellan gemenskaperna och Ryssland.

8 RFEF avslog genom beslut av den 19 januari 2001 hans ansökan med stöd av förbundets allmänna regler och med stöd av avtalet av den 28 maj 1999 mellan förbundet och Liga Nacional de Fútbol Profesional (nationella ligan för professionell fotboll) (nedan kallat avtalet av den 28 maj 1999).

9 Enligt artikel 129 i RFEF:s allmänna regler är en licens som professionell fotbollsspelare en handling som utfärdas av RFEF, enligt vilken spelaren får utöva denna sport i egenskap av förbundsansluten spelare och delta i officiella matcher och tävlingar i egenskap av spelare i en bestämd klubb.

10 I artikel 173 i de nämnda reglerna föreskrivs följande:

"Med förbehåll för de undantag som föreskrivs i dessa regler, gäller som allmänt krav för registrering och utfärdande av licens för professionella fotbollsspelare att spelaren är spansk medborgare eller medborgare i någon av Europeiska unionens eller Europeiska ekonomiska samarbetsområdets medlemsstater."

11 I artikel 176.1 i reglerna föreskrivs följande:

"1. De föreningar som är anmälda till officiella nationella tävlingar av professionell karaktär kan registrera utländska spelare som inte är gemenskapsmedborgare, dock högst det antal som anges i de avtal som i detta avseende har ingåtts mellan RFEF, Liga Nacional de Fútbol Profesional och Asociación de Futbolistas Españoles [de spanska fotbollsspelarnas förening], där det också regleras hur många spelare i denna kategori som får användas samtidigt.

..."

12 Enligt avtalet av den 28 maj 1999 gäller att för säsongerna 2000/2001–2004/2005 får högst tre spelare som inte är medborgare i någon av de nämnda medlemsstaterna användas samtidigt i Primera División (den högsta divisionen). När det gäller Segunda División (den näst högsta divisionen), är det högsta tillåtna antalet sådana spelare fastställt till tre för säsongerna 2000/2001 och 2001/2002 och till två för de tre följande säsongerna.

13 Igor Simutenkov väckte talan vid Juzgado Central de lo Contencioso Administrativo och yrkade att beslutet av den 19 januari 2001 om avslag på hans ansökan om licensbyte skulle upphävas. Till stöd för sin talan åberopade han att den åtskillnad som görs i de nämnda reglerna mellan medborgare i en medlemsstat i Europeiska unionen eller i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (nedan kallat EES) och medborgare i tredje land är, när det gäller ryska spelare, oförenlig med artikel 23.1 i partnerskapsavtalet mellan gemenskaperna och Ryssland och att den innebär att hans yrkesutövning begränsas.

14 Juzgado Central avslog Igor Simutenkovs talan genom dom av den 22 oktober 2002. Han överklagade domen till Audiencia Nacional, som beslutade att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfråga till domstolen:

"Utgör artikel 23 i partnerskaps- och samarbetsavtalet mellan [gemenskaperna och Ryssland] hinder för att ett idrottsförbund, med avseende på en professionell idrottsutövare med ryskt medborgarskap som i likhet med vad som är fallet i det aktuella målet är lagligen anställd av en spansk fotbollsklubb, tillämpar en regel enligt vilken klubbar vid nationella tävlingar endast får använda ett begränsat antal spelare från sådana tredje länder som inte är parter i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet?"

Prövning av tolkningsfrågan

15 Den hänskjutande domstolen har ställt denna fråga för att få klarhet i huruvida artikel 23.1 i partnerskapsavtalet mellan gemenskaperna och Ryssland skall tolkas på så sätt att den utgör hinder för att en regel utfärdad av ett idrottsförbund i en medlemsstat, enligt vilken klubbar vid nationella tävlingar endast får använda ett begränsat antal spelare från sådana tredje länder som inte är parter i EES-avtalet, tillämpas på en professionell idrottsutövare med ryskt medborgarskap, som är lagligen anställd av en klubb i nämnda medlemsstat.

16 Igor Simutenkov och Europeiska gemenskapernas kommission har gjort gällande att artikel 23.1 i partnerskapsavtalet mellan gemenskaperna och Ryssland utgör hinder för en sådan regel som den i avtalet av den 28 maj 1999.

17 RFEF har däremot till stöd för sin ståndpunkt åberopat orden "[o]m inte annat följer av de lagar, villkor och förfaranden som gäller i respektive medlemsstat", som förekommer i inledningen av nämnda artikel 23.1. RFEF anser att detta förbehåll skall tolkas på så sätt att förbundets legala behörighet att utfärda licenser till fotbollsspelare, liksom de idrottsregler som det har antagit, skall ha företräde framför den icke-diskrimineringsprincip som fastslås i nämnda artikel. Förbundet har även gjort gällande att utfärdandet av licenser och de regler som hör samman med detta ingår i organiserandet av tävlingar och rör inte arbetsförhållanden.

18 Den spanska regeringen har anslutit sig till RFEF:s yttrande och har bland annat gjort gällande att det följer av de nationella bestämmelserna och den rättspraxis där

dessa har tolkats att förbundslicensen inte utgör ett anställningsvillkor, utan ett administrativt tillstånd som ger innehavaren rätt att delta i idrottstävlingar.

19 Domstolen skall, för att ge ett användbart svar på tolkningsfrågan, för det första pröva huruvida artikel 23.1 i partnerskapsavtalet mellan gemenskaperna och Ryssland kan åberopas av en enskild vid domstol i en medlemsstat. Om denna fråga besvaras jakande måste det för det andra fastställas vilken räckvidd den icke-diskrimineringsprincip som fastslås i nämnda artikel har.

Huruvida artikel 23.1 i partnerskapsavtalet mellan gemenskaperna och Ryssland har direkt effekt

20 Frågan om vilken verkan bestämmelserna i partnerskapsavtalet mellan gemenskaperna och Ryssland skall ha i de avtalsslutande parternas (nedan kallade parterna) rättsordningar regleras inte i avtalet. Det ankommer därför på domstolen att avgöra denna fråga, liksom varje annan tolkningsfråga i samband med tillämpning av avtal inom gemenskapen (dom av den 23 november 1999 i mål C-149/96, Portugal mot rådet, REG 1999, s. I-8395, punkt 34).

21 Av fast rättspraxis följer att en bestämmelse i ett avtal som gemenskapen har ingått med tredje land skall anses vara direkt tillämplig om den, med hänsyn till dess ordalydelse samt till avtalets syfte och art, innebär en klar och precis skyldighet, vars fullgörande eller verkningar inte är beroende av någon ytterligare rättsakt (dom av den 27 september 2001 i mål C-63/99, Gloszczuk, REG 2001, s. I-6369, punkt 30,

och av den 8 maj 2003 i mål C-171/01, Wählergruppe Gemeinsam, REG 2003, s. I-4301, punkt 54).

22 Det följer av lydelsen i artikel 23.1 i partnerskapsavtalet mellan gemenskaperna och Ryssland att det i denna bestämmelse i klara, precisa och ovillkorliga ordalag föreskrivs ett förbud för varje medlemsstat mot att, på grund av nationalitet, diskriminera ryska arbetstagare i förhållande till sina egna medborgare, vad gäller arbetsförhållanden, lön eller uppsägning. De arbetstagare som omfattas av den nämnda bestämmelsen är arbetstagare som är ryska medborgare och som är lagligen anställda i en medlemsstat.

23 En sådan regel om likabehandling innehåller en precis skyldighet avseende det resultat som skall uppnås. Regeln är således av sådan art att den kan åberopas av en enskild vid nationell domstol till stöd för en begäran om att denna skall underlåta att tillämpa diskriminerande bestämmelser, varvid det inte krävs att kompletterande tillämpningsåtgärder vidtas (dom av den 29 januari 2002 i mål C-162/00, Pokrzeptowicz-Meyer, REG 2002, s. I-1049, punkt 22, och domen i det ovannämnda målet Wählergruppe Gemeinsam, punkt 58).

24 Denna tolkning påverkas inte av orden "[o]m inte annat följer av de lagar, villkor och förfaranden som gäller i respektive medlemsstat", som förekommer i inledningen av artikel 23.1 i partnerskapsavtalet mellan gemenskaperna och Ryssland. Inte heller artikel 48 i avtalet föranleder någon annan bedömning. Dessa bestämmelser kan nämligen inte tolkas så, att de ger medlemsstaterna rätt att skönsmässigt inskränka tillämpningen av den icke-diskrimineringsprincip som fastslås i nämnda artikel 23.1, eftersom en sådan tolkning skulle medföra att denna bestämmelse blev innehållslös och således skulle frånta den hela dess ändamålsenliga verkan (domen i det ovannämnda målet Pokrzeptowicz-Meyer, punkterna 23 och 24, och dom av den 8 maj 2003 i mål C-438/00, Deutscher Handballbund, REG 2003, s. I-4135, punkt 29).

25 Artikel 27 i partnerskapsavtalet mellan gemenskaperna och Ryssland utgör inte heller hinder för att artikel 23.1 i avtalet har direkt effekt. Den omständigheten att det i artikel 27 föreskrivs att artikel 23 skall genomföras på grundval av samarbetsrådets rekommendationer innebär nämligen inte att den sistnämnda bestämmelsens tillämplighet — när det gäller dess fullgörande eller dess verkningar — är beroende av någon ytterligare rättsakt. Den roll som samarbetsrådet har enligt artikel 27 i avtalet består i att underlätta kontrollen av att diskrimineringsförbudet iakttas, men den kan inte anses begränsa den omedelbara tillämpningen av förbudet (se, i detta avseende, dom av den 31 januari 1991 i mål C-18/90, Kziber, REG 1991, s. I-199, punkt 19, svensk specialutgåva, tillägg, s. 9, och av den 4 maj 1999 i mål C-262/96, Sürül, REG 1999, s. I-2685, punkt 66).

26 Konstaterandet att den icke-diskrimineringsprincip som fastslås i artikel 23.1 i partnerskapsavtalet mellan gemenskaperna och Ryssland har direkt effekt motsägs inte heller av detta avtals syfte och art.

27 Enligt artikel 1 i avtalet syftar detta till att upprätta ett partnerskap mellan parterna, som är ägnat att främja bland annat utvecklingen av nära politiska förbindelser, handel och harmoniska ekonomiska förbindelser mellan parterna, att stärka den politiska och ekonomiska friheten samt att förverkliga en gradvis integrering mellan Ryska federationen och ett vidare samarbetsområde i Europa.

28 Den omständigheten att parterna genom avtalet således endast har upprättat ett partnerskap emellan sig och inte har föreskrivit något om associering eller om Ryska federationens framtida anslutning till gemenskaperna utgör inte hinder för att vissa av avtalsbestämmelserna har direkt effekt. Det följer nämligen av domstolens rättspraxis att, när det i ett avtal upprättas ett samarbete mellan parterna, vissa av bestämmelserna i avtalet, på de villkor som domstolen erinrat om i punkt 21 i

förevarande dom, direkt kan reglera enskildas rättsliga ställning (se domen i det ovannämnda målet Kziber, punkt 21, dom av den 15 januari 1998 i mål C-113/97, Babahenini, REG 1998, s. I-183, punkt 17, och av den 16 juni 1998 i mål C-162/96, Racke, REG 1998, s. I-3655, punkterna 34–36).

29 Med hänsyn till det ovan anförda konstaterar domstolen att artikel 23.1 i partnerskapsavtalet mellan gemenskaperna och Ryssland har direkt effekt, vilket innebär att samtliga enskilda på vilka den är tillämplig har en rätt att åberopa det vid domstol i medlemsstaterna.

Räckvidden av den icke-diskrimineringsprincip som fastslås i artikel 23.1 i partnerskapsavtalet mellan gemenskaperna och Ryssland

30 Den hänskjutande domstolens fråga är analog med den som var föremål för prövning i domen i det ovannämnda målet Deutscher Handballbund. I denna dom fastställde domstolen att artikel 38.1 första strecksatsen i Europaavtalet om upprättande av en associering mellan Europeiska gemenskaperna och deras medlemsstater, å ena sidan, och Republiken Slovakien, å andra sidan, som har slutits i Bryssel den 4 oktober 1993 och godkänts på gemenskapens vägnar genom rådets och kommissionens beslut 94/909/EKSG, EG, Euratom av den 19 december 1994 (EGT L 359, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 40, s. 3) (nedan kallat associeringsavtalet mellan gemenskaperna och Slovakien), skulle tolkas på så sätt att den utgör hinder för att en bestämmelse antagen av ett idrottsförbund i en medlemsstat, enligt vilken klubbar vid serie- eller cupmatcher endast får använda ett begränsat antal spelare från tredje länder som inte är parter i EES-avtalet, tillämpas på en professionell idrottsutövare med slovakiskt medborgarskap, som är lagligen anställd av en klubb i denna medlemsstat.

31 Artikel 38.1 första strecksatsen i nämnda associeringsavtal har följande lydelse:

"Om inte annat följer av de villkor och riktlinjer som gäller i var och en av medlemsstaterna ... skall arbetstagare av slovakisk nationalitet som är lagligen anställda inom en medlemsstats territorium behandlas på samma sätt som medlemsstatens egna medborgare, utan diskriminering på grund av nationalitet, beträffande arbetsförhållanden, avlöning eller avskedande."

32 Domstolen fastställde bland annat att en regel om begränsning av det antal professionella spelare från det berörda tredje landet som får användas vid nationellt tävlingsspel rörde arbetsförhållanden i den mening som avses i artikel 38.1 första strecksatsen i associeringsavtalet mellan gemenskapen och Slovakien, eftersom den hade en direkt inverkan på huruvida en professionell slovakisk idrottsutövare som redan var lagligen anställd i mottagarlandet kunde delta i sådant tävlingsspel.

33 Domstolen konstaterade även att dess tolkning av artikel 48.2 i EG-fördraget (nu artikel 39.2 EG i ändrad lydelse) i domen av den 15 december 1995 i mål C-415/93, Bosman (REG 1995, s. I-4921) — enligt vilken förbudet mot diskriminering på grund av nationalitet är tillämpligt på regler utfärdade av idrottsförbund, där villkoren för hur professionella idrottsutövare får utföra avlönat arbete fastställs, och utgör hinder för en nationalitetsgrundad begränsning av det antal spelare som får användas samtidigt — kunde överföras på artikel 38.1 första strecksatsen i associeringsavtalet mellan gemenskapen och Slovakien (domen i det ovannämnda målet Deutscher Handballbund, punkterna 31–37 och 48–51).

34 Det kan konstateras att artikel 23.1 i partnerskapsavtalet mellan gemenskaperna och Ryssland har en lydelse som ligger mycket nära lydelsen i artikel 38.1 första strecksatsen i associeringsavtalet mellan gemenskapen och Slovakien. Den enda märkbara skillnaden i lydelse mellan de båda bestämmelserna består i användningen av orden "gemenskapen och dess medlemsstater [skall] se till att ryska medborgare ... inte behandlas diskriminerande på grund av sitt medborgarskap", å ena sidan, och orden "arbetstagare av slovakisk nationalitet [skall] behandlas ... utan diskriminering på grund av nationalitet", å andra sidan. Med hänsyn till att det i punkterna 22 och 23 i förevarande dom har konstaterats att lydelsen av artikel 23.1 i partnerskapsavtalet mellan gemenskaperna och Ryssland i klara, precisa och ovillkorliga ordalag ger uttryck för förbudet mot diskriminering på grund av nationalitet, utgör den ovan angivna redaktionella skillnaden emellertid inte något hinder för att överföra domstolens tolkning i domen i det ovannämnda målet Deutscher Handballbund på artikel 23.1 i partnerskapsavtalet mellan gemenskaperna och Ryssland.

35 Det är riktigt att partnerskapsavtalet mellan gemenskaperna och Ryssland, i motsats till associeringsavtalet mellan gemenskapen och Slovakien, inte har till syfte att inrätta en associering för att gradvis integrera det berörda tredje landet i Europeiska gemenskaperna, utan att förverkliga "en gradvis integrering mellan Ryssland och ett större europeiskt samarbetsområde".

36 Det framgår emellertid inte på något sätt av sammanhanget i eller målet med partnerskapsavtalet att avsikten med avtalet har varit att ge förbudet mot "diskriminerande [behandling] på grund av [nationalitet] med avseende på arbetsförhållanden ... i jämförelse med landets egna medborgare" en annan betydelse än den som följer av dessa ords gängse mening. I likhet med vad som är fallet med artikel 38.1 första strecksatsen i associeringsavtalet mellan gemenskapen och Slovakien, föreskrivs följaktligen i artikel 23.1 i partnerskapsavtalet mellan gemenskaperna och Ryssland att ryska arbetstagare som är lagligen anställda i en medlemsstat har en rätt till likabehandling vad gäller arbetsförhållanden som har samma räckvidd som den rätt som i liknande ordalag har fastställts i EG-fördraget för medlemsstaternas medborgare. Den i EG-fördraget

stadgade rättigheten utgör hinder för en nationalitetsgrundad begränsning som den som är i fråga i målet vid den nationella domstolen, vilket domstolen under liknande förhållanden fastställt i domarna i de ovannämnda målen Bosman och Deutscher Handballbund.

37 I domarna i de ovannämnda målen Bosman och Deutscher Handballbund fastställde domstolen dessutom att en regel som den nu aktuella rör arbetsförhållanden (domen i det ovannämnda målet Deutscher Handballbund, punkterna 44–46). Det saknar således betydelse att artikel 23.1 i partnerskapsavtalet mellan gemenskaperna och Ryssland endast är tillämplig i fråga om arbetsförhållanden, lön eller uppsägning och således inte omfattar rätten att påbörja en anställning.

38 Domstolen konstaterar vidare att den nationalitetsgrundade begränsningen inte rör särskilda matcher mellan lag som representerar sitt land, utan den är tillämplig på officiella matcher mellan klubbar och följaktligen på professionella spelares huvudverksamhet. Som domstolen tillika har fastställt, kan inte en sådan begränsning anses vara motiverad av idrottsliga skäl (domarna i de ovannämnda målen Bosman, punkterna 128–137 och Deutscher Handballbund, punkterna 54-56).

39 I de yttranden som har inkommit till domstolen har dessutom inget annat argument framförts som objektivt sett kan motivera att professionella spelare som är ryska medborgare behandlas annorlunda än professionella spelare som är medborgare i en medlemsstat eller en stat som är medlem i EES.

40 Domstolen anser slutligen, såsom konstaterats i punkt 24 i förevarande dom, att orden "[o]m inte annat följer av de lagar, villkor och förfaranden som gäller i respektive medlemsstat", som förekommer i inledningen av artikel 23.1 i partnerskapsavtalet mellan gemenskaperna och Ryssland, och artikel 48 i samma avtal inte kan tolkas så, att de ger medlemsstaterna rätt att skönsmässigt inskränka tillämpningen av den icke-diskrimineringsprincip som fastslås i den förstnämnda bestämmelsen, eftersom en sådan tolkning skulle medföra att bestämmelsen blev innehållslös och således skulle frånta den hela dess ändamålsenliga verkan.

41 Mot bakgrund av det ovan anförda skall den fråga som har ställts besvaras på så sätt att artikel 23.1 i partnerskapsavtalet mellan gemenskaperna och Ryssland skall tolkas så, att den utgör hinder för att en regel utfärdad av ett idrottsförbund i en medlemsstat, enligt vilken klubbar vid nationella tävlingar endast får använda ett begränsat antal spelare från sådana tredje länder som inte är parter i EES-avtalet, tillämpas på en professionell idrottsutövare med ryskt medborgarskap, som är lagligen anställd av en klubb i nämnda medlemsstat.

Rättegångskostnader

42 De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla. Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar domstolen (stora avdelningen) följande dom:

Artikel 23.1 i partnerskaps- och samarbetsavtalet mellan Europeiska gemenskaperna och deras medlemsstater, å ena sidan, och Ryska federationen, å andra sidan, undertecknat på Korfu den 24 juni 1994 och godkänt på gemenskapens vägnar genom rådets och kommissionens beslut 97/800/EKSG, EG, Euratom av den 30 oktober 1997, skall tolkas så, att den utgör hinder för att en regel utfärdad av ett idrottsförbund i en medlemsstat, enligt vilken klubbar vid nationella tävlingar endast får använda ett begränsat antal spelare från sådana tredje länder som inte är parter i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, tillämpas på en professionell idrottsutövare med ryskt medborgarskap, som är lagligen anställd av en klubb i nämnda medlemsstat.

Underskrifter